

De Vijftiende Verjaardag

Dulce est desipere in loco; het is zoet om op zijn tijd dwaas te zijn. In dit wijsgerige vlak moet de kroniekschrijver van de Vereniging zich bevonden hebben, toen hij zijn indrukken vastlegde van een bijeenkomst van een populatie malacologen op de tweede Juli.

Dit maal vergaderde men nu eens niet in een der befaamde paleizen van wetenschap, waar het protocol een nuottere geest en een ernstig gelaat gebiedt, doch in een schemerige gelagkamer van een bijna onvindbaar café in Leiden. Minerva, godin der wijsheid, had aan dit ketterse gezelschap geen gastvrijheid willen verlenen, weshalve het feestcomité; aldus de Voorzitter in zijn welkomstspraak, zijn toevlucht gezocht had tot "Nieuw Minerva". Tegen zessen was de kring van schemerklukjes hier het grootst. Er waren nog meer bezoekers in de bescheiden caféruimte, lekebroeders in het Rijk van de Concha, en daarom werden er, om kaf van koren te kunnen onderscheiden, aan alle malacologen-revers decoraties gehecht in de vorm van schelpen-op-spelden, door nijvere handen tevoren vervaardigd. Elk zocht van het fluwelen kussen de hem passende onderscheiding uit. Er waren hieronder ook verschillende Pectens, het embleem van de Koninklijke Shell; dat gaf iemand aanleiding de al te vrijzinnige opmerking te plaatsen, dat deze gereserveerd dienden te worden voor leden die "in de olie" waren. Zover kwam het intussen niet. Wel moest het feestcomité achteraf, zeer tot zijn misnoegen, constateren, dat alle holotypen van het kussen verdwenen waren. Hetgeen, aan de andere kant, toch ook wel verblijdend was, daar het voor de vakkennis der schuldigen pleit.

Toen de apéritifs achter de radulae waren, ging het gezelschap in slakkengang naar boven, het linksgewonden scalaride trapje op naar de voorlaatste omgang. Bovengekomen ontwaarde men een neptunisch tafreel. Wie ter ere van het lustrum bloemen verwacht had, miskent de mentaliteit van conchyliomanen. De keurig gedekte tafel was rijkelijk bestrooid met schelpen van allerlei soort en grootte. Onder de gasten ging het uiteraard moeilijk te verifiëren gerucht, dat het Rijksmuseum voor dit doel zijn belangrijkste wetenschappelijke collectie welwillend op het altaar van het dilettantisme geofferd had.

De hoeveelheid fossielen was omgekeerd evenredig aan het aantal in het gezelschap aanwezige bestudeerders ervan; als de

Rotterdamse leden, die zich al tijden lang pijnigen met de vraag hoe het komt dat de Kaloot het laatste jaar zo kaal is, niet geschitterd hadden door afwezigheid (met uitzondering natuurlijk van de trouwe ondervoorzitter!) zouden zij hier spelenderwijs het antwoord gevonden hebben.

Over de lange tafel kronkelde een sierlijke serpentine van kleurige Cypraea's. Deze stelde de vloedlijn voor, waaraan de leden zich zouden scharen, ieder gezeten op een symbolische schelpenbank in de vorm van een hoop schelpen op de stoelzitting. Bij elk couvert lag een rosetje van kleine Pectens en in plaats van ordinaire messen lagen er echte Solens naast de borden. Dit laatste veroorzaakte een pijnlijke situatie toen er even later niet het verwachte malse zeebanket, doch enigszins overjarige biefstuk geserveerd werd. Talloze andere schelpen, meest tropische van verschillend fabrikaat, vulden de dis. Een enkele holle Balanus op een oesterschelp deed dienst als sigarettenhouder, en een Neptunea openbaarde zich als horen des overvloeds van Lucky Strikes.

In deze voor orthodoxe conchyliologen decadente sfeer werd de voorzitter plechtiglijk omhangen met een amtsketen, zulks ter meerdere glorie van het vaak gemaledijde presidentschap. De keten was geheel vervaardigd van huisjes van voornamelijk Cepaea's, Arianta's en Helicigona's, met kwistige hand in een veelvoudige rij aaneengeregen. Zij bleek rijk te zijn aan symboliek: de grote, zware, versleten schelp aan de onderzijde was het zinnebeeld van de gewichtigheid van het voorzitterschap, de kleine Murex ter zijde daarvan, met veel stekels, symboliseerde de neteligheid van deze functie, en een fragiel, deerlijk gehavend horentje aan de andere zijde, was het symbool van de kwetsbaarheid van dit ambt. Met de stilzwijgende wens van de makers, dat deze allegorische amtsketen de voorzitter tot inzicht en wijsheid moge inspireren, werd zij ingewijd.

Cetocid met het nieuwe teken zijner waardigheid, richtte de voorzitter het woord tot de aanwezigen, voordat deze met het gruisonderzoek (gebakken aardappeltjes, snippers sla, indeterminate enz.) konden beginnen. Spr. verontschuldigde het feestcomité door er op te wijzen, dat deze zonderlinge bijeenkomst niet op een Zondag gehouden kon worden (al zou dat voor veel leden gemakkelijker geweest zijn), daar weekdieren nu eenmaal op een door-de-weekse-dag aan de orde dienen te komen.

Culinair moet deze maaltijd een weergaloos succes geweest zijn, want, behalve de voorzitter - en niettegenstaande diens vriendelijke wenk - vond geen der deelnemers in de epicuristische sferen waarin zij blijkbaar verkeerden, nog voldoende inspiratie om een toast op het welzijn van de Vereniging uit te brengen...

Ondanks onbepaalde onbepaaldheid van de toespijs, bleef de stemming uitstekend, en zonder veel wrok jegens de keukenmeester droop het gezelschap ten slotte naar het Museum af, waar de avondvergadering zou plaats vinden.